Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1886. 35te Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 1ste Februar 1885.

De Bemærkninger, gjorte af Broder Erastus Snow, have interesseret mig meget.

Disse ere dyrebare Principer, og de Hellige alene forstaa og skattere dem. Det siges, at „det sanselige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Gud til; thi de dømmes aandeligen", og derfor, de, som ere udenfor denne Indflydelse og Aand, som Herren tildeler de Hellige formedelst Lydighed til Guds Søns Evangelium, have Besvær med at forstaa dem. Men vi forstaa dem, fordi Gud har givet os sin Aand, som vise os disse Ting.

Jeg og nogle faa Andre have været borte herfra for en Tid og besøgt vore Brødre syd paa; Broder Snow, som nylig har talt til Eder, var en af Selskabet. Det kan synes at være en kold Tid paa Aaret at gjøre en saadan Reise, men Omstændighederne syntes at fordre, at vi skulde gaa og se efter Folkets Interesser i social og politisk Henseende; thi trods vore religiøse Ideer ere vi endnu i Besiddelse af visse Rettigheder og Privilegier, der tilhøre os som Individer og Borgere af de Forenede Stater. Og da vi saa, at det gik noget løst til paa disse langtfraliggende Steder, og at Mænd og deres Familier bleve underkastede alle Slags Voldsgjerninger, Anmasselser og Tvang, i mange Tilfælde under Skygge af Lov, ansaa vi det for nødvendigt, at Nogen eftersaa disse Sager, og jeg ansaa det for bedst, at jeg og Andre af vore Brødre gik for at lære at kjende Tingenes sande Stilling, og give saadanne Raad, som Omstændighederne maatte fordre. Vi fandt, at mange Ting vare blevne udøvede paa en Maade, der var aldeles stridende mod alle Lovens Regler; at en hævngjerrig og Forfølgelsesaand var bleven udvist, og at flere af vore Brødre vare blevne sendte til en fremmed Stat. Da jeg hørte disse Ting, tænkte jeg ikke, at de havde et Fængsel i Arizona, og at det var derfor, de havde sendt en Del hæderlige Mænd, hvis religiøse Anskuelser vare forskjellige fra deres, til Detroit. Jeg forespurgte mig om disse Ting og fandt, at de havde et meget godt Fængsel i Arizona, og at

der ikke var mindste Nødvendighed for at udføre en saadan Handling som denne imod hæderlige Mænd.

Det bedrøvede mig at lære, at disse Handlinger vare blevne udførte paa denne ualmindelige og hævngjerrige Maade og uden nogen synlig Grund; ikke alene fordi hæderlige Mænd vare blevne saaledes behandlede, men tillige formedelst det Lys, i hvilket det stiller den Nation, som en Gang var alle Frihedselskeres Stolthed, og som pralede af at være „de Fries Land og de Tappres Hjem og et Tilflugtssted for de Undertrykte". Disse Daarer søge nu at udføre de samme Gjerninger, der bleve udførte iblandt hvad der blev kaldet Civilisation og Intelligents af forrige Dages Barbarisme, den Gang som nu under Navn af Kristendom og andre velklingende Titler, som ere almindelige og velbekjendte. Jeg haabede, at Tilstanden ikke var saa daarlig, som det var bleven mig fortalt, men det bedrøver mig at sige, at jeg tog fejl.

Jeg var neppe forberedt paa at tro, at vi behøvede et Siberien i Amerika, og dette under Navnet af Frihed og menneskelige Rettigheder. Men dette er alligevel saaledes. Vi have her i Amerika i Dag et amerikansk Siberien i Detroit, til hvilket Sted, over to Tusinde Mile fra deres Hjem, Mænd ere banlyste, og hvorfor? Fordi de besidde den Dristighed at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, og ville ikke bøje sig og tilbede en falden Kristendoms Guder.

Den ualmindelige Fremgangsmaade, som er bleven brugt i dette Territorium, i Arizona og paa andre Steder, beviser dette Princip, som Broder Snow har omtalt. Jeg behøver ikke at fortælle Eder om Ting, som ere skete her. I ere bekjendte dermed lige saa godt som jeg, og burde være bedre; thi jeg har været borte fra Hjemmet for en Maaned og besøgt de Hellige i de sydlige Byer, og vi have haft et meget behageligt Besøg. Naar vi fratage disse ualmindelige retslige Forfølgelser, fandt vi Folket i god Stilling, med behagelige Hjem og lyse Udsigter for Fremtiden. Vi havde flere af vore bedste Brødre med os, og vi besøgte mange af vore Kolonier i den Del af Landet, og Folket vare meget glade ved at se os i deres Midte, og for de Raad vi gave dem. Men vi fandt, at de Voldsgjerninger udførte vare af en saadan Beskaffenhed, at det var næsten umuligt for en Mand indtagende en fremragende Stilling at beholde denne uden at bryde Loven ved at modstaa dens Embedsmænd, og dette syntes de ikke det var Visdom at gjøre, og jeg heller ikke. Andre kunne finde for godt at overtræde Loven, at nedtræde menneskelige Rettigheder og skjænde Frihedens hellige Tempel, og dette bliver ofte gjort af Lovens Tjenere i Retfærdighedens Navn; men vi foregive at være styret af ædlere og mere ophøjede Principer, og at vi bevæge os paa et højere Standpunkt; og dersom Jesus kunde tillade og udholde Synderes Angreb, burde ogsaa vi, dersom vi ere i Besiddelse af det Evangelium, som vi sige vi ere, være i Stand til at udholde lidt af lignende Forfølgelser. Der er ikke noget Nyt i disse Ting; mange af Eder have haft meget at gjøre med Saadant. Nogle af disse graahaarede Mænd, som jeg her ser foran mig, kjende lidt mere til disse Ting, end de Yngre gjøre. Mange af Eder have været drevne fra Eders Hjem, berøvet Eders Ejendom og nødt til at fly fra Eders Hjem til disse Bjærges Dale, at søge et Tilflugtssted iblandt de røde Mænd, hvilket var nægtet Eder

iblandt Eders saakaldte kristne Brødre. Førend I kom hertil, vare I forviste fra Missouri til Illinois, og hvorfor? Fordi I havde den Dristighed at dyrke Gud overensstemmende med Eders Samvittigheds Bydende. Jeg har været nødt til at fly fra blodtørstige Banditter den ene Gang efter den anden. Broder Snow har prøvet det Samme, og mange af I graahaarede Mænd og Kvinder har ligeledes været nødte dertil. Hvorfor? Formedelst Polygami? Nej, en saadan Anklage blev ikke fremført imod os. Hvorfor var det? Fordi I havde Frimodighed nok til i dette Frihedens Land at dyrke Gud efter Samvittighedens Bydende. For denne Aarsag nødtes I til at forlade Eders Hjem, bleve mishandlede og plyndrede og maatte fly som Banlyste til et andet Land. Jeg har gjennemgaaet dette, I have gjennemgaaet det. I flyede fra Missouri til Illinois, og fra Illinois til dette Land, og hvorfor? Hvorfor forlode I Illinois og kom hertil? Forurettede I Nogen? Nej. De dræbte Eders Profeter, og jeg saa dem lide Martyrdøden og blev selv skudt mest ubarmhjærtig under Guvernørens Løfte om Beskyttelse, og de troede de havde dræbt mig; men formedelst Guds Naade lever jeg endnu. Hvorfor nødtes I til at gaa derfra? Fordi de dræbte Eders Profeter, og de ønskede at berøve Eder Eders Ejendom; Mord og Plyndring følges gjerne ad. Og da de havde dræbt dem, søgte de at skjule deres onde Gjerninger ved at beskylde Eder for Ondt og tvang Eder til at forlade Eders Hjem, og der var i hele dette store Land Ingen til at standse disse blodbestænkte Morderes Voldsgjerninger, til at gjennemføre Retfærdighed og til at beskytte Eder i Eders Rettigheder. Jeg kjender ingen anden Aarsag; jeg har aldrig kjendt anden, og jeg venter aldrig at blive gjort bekjendt med nogen anden.

Historien om disse Begivenheder er vel bekjendt til de Sidste-Dages Hellige, og I anse den ikke for noget forunderligt. Nogle af vore unge Folk synes at den nærværende Fremgangsmaade imod os er meget ualmindelig. Men mange af os graaharede Folk have set mange saadanne Ting og have haft mange Erfaringer af denne Slags; de er ikke ny til os. Og have vi nogensinde ventet, at det skulde blive bedre? Vi have ikke forstaaet det saaledes. Skriften lærer os, og vi have lært det den ganske Dag, at „de Onde vilde blive værre og værre, bedrage og blive bedragne". Dette er en Lærdom, paa hvilken jeg har troet i de sidste halvtredsindstyve Aar, og jeg har haft mange tydelige Beviser paa dette, og vi vente, at disse Ting ville ske. Vi ere blevne fortalte om hemmelige Foreninger, som skulde opstaa, og deres Indflydelse begynde at kunne mærkes i de Forenede Stater, og de ville blive Aarsagen til Samfundets Opløsning og Tilintetgjørelse. Det er ikke nødvendigt, at Kongressen og Domstolene skulle sætte Eksempler af Tyranni i Grundlovens Overtrædelse, og angribe Grundprinciperne af fri Regjering og Mænds Rettigheder; thi der er nok af den Slags Aander i Verden; men alligevel, Mænd, som sige at de ønske at bevare Fred og opholde Loven, billige disse skjændige, vanhellige, tyranniske og undertrykkende Handlinger. Der er en stor Mængde, som ere rede til at følge i deres Fodspor, og hele Nationen staar i Dag som paa en Vulkan, men de synes ikke at sanse det. Forundre disse Ting os? De forundre ikke mig. Det er ganske i Overensstemmelse med min Tro; det er overensstemmende med det gamle Testa-

mentes Bøger; det er overensstemmende med Mormons Bogs Vidnesbyrd og med de Aabenbaringer givne os igjennem Joseph Smith, og alle disse Begivenheder, som have været forudtalte ville sikkert ske. Men jeg antager, at det er nødvendigt, at „Dom skal først begynde ved Herrens Hus", og dersom dette sker, hvorledes vil det da gaa de Onde og Ugudelige, naar den kommer over dem? Vi læse, „at de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige". Vi behøve ikke at ængste os over Nationens Affærer, Herren vil styre dem paa sin egen Maade. Jeg er fuld af Medlidenhed for denne og andre Nationer, formedelst de Uroligheder, med hvilke de ere besværede, og som true dem, skjønt de synes ikke at fatte Stillingen. Jeg ved og forstaar nogle af de Ting, der ville ske iblandt dem, og det gjør mig Ondt for dem. Føler De ikke bedrøvet for Dem selv? Aldeles ikke. Føler De ikke bedrøvet for Deres egne Folk? Slet ikke, slet ikke. Gud har aabenbaret store og evige Principer til os, som strække sig ud over denne Jord og ind i de evige Verdener, og de have sat os i Besiddelse af Lys, Sandhed og Kundskab og Forjættelser og Velsignelser, som Verden er i Uvidenhed om, og som de ikke kunne fatte. Jeg føler dagligen til at velsigne Israels Guds Navn og at raabe Hosianna! Hosianna!! Hosianna!!! Amen og Amen; thi han vil regjere Jordens Nationer og styre enhver Ting efter sin egen Villie. Disse ere mine Anskuelser om disse Ting. Men jeg føler tillige en Interesse i mine Brødres og Søstres Velfærd, og naar jeg ser, at deres Rettigheder blive dem berøvede og traadte under Fødder, føler jeg, at der er Noget tilstede, som ikke burde være, men som alligevel er nødvendigt, paa det vi maa lære den menneskelige Natur at kjende, og lære at skjelne imellem de Gode, de Dydige, de Ærlige, de Hellige, de Urene, de Hævngjærrige, de Ugudelige, og de Løsagtige og de, som træde evige og sande Love og Principer under Fødder. Gud har aabenbaret visse Principer til os angaaende Fremtiden, hvilke tjene til Anstød for Nogle. Han har aabenbaret visse Principer til os angaaende Mænds og Kvinders evige Tilværelse, angaaende de Rettigheder og Pligter, der eksisterede fra Begyndelsen, og han har befalet os at adlyde disse Love. Nationen siger til os: „Dersom I adlyde disse Love, ville vi forfølge og banlyse Eder." Hvem skulle vi adlyde? Jeg kunde lide at adlyde og underkaste mig enhver menneskelig Lov. Men skal jeg være ulydig mod Guds Love? Har Nogen Ret til at binde min eller Eders Samvittighed, eller at sige til mig, at jeg skal tro dette eller hint eller forkaste dette? Ingen besidder denne Ret. Disse Principer ere hellige, og denne Nations Stiftere troede saaledes og forkyndte det i de Forenede Staters Konstitution, og sagde: „Kongressen skal ingen Love udstede angaaende Stiftelsen af en Religion eller dennes fri Udøvelse." Jeg tror, at de, som have deltaget i disse Forfølgelser, de som udstede Love imod os, og de, som sige at de haandhæve disse Love, have forbrudt deres Embedsed. Kongressen, Præsidenten af de Forenede Stater, Domstolene, og enhver af Lovens Tjenere ere bundne ligesaa meget ved denne Paragraf, som jeg er, og som I ere, og de have svoret at haandhæve den ubrødelig. Der vil komme en Regnskabsdag imellem dem og deres Gud for disse Ting; dette er min Tro.

Ved deres Gjerninger lægge de Hindringer for mine Rettigheder, min Frihed, min Religion og de hellige Principer, der knytter mig til min Gud, min Familie, mine Hustruer og mine Børn;

og skal jeg fornægte disse ædle Principer, der burde lede og regjere Menneskene? Nej, aldrig, aldrig, aldrig! Jeg kan udholde mere end jeg har udholdt, ja Alt, som Gud vil styrke mig til at gjennemgaa, jeg kan dø for Sandheden, men jeg kan aldrig som en hæderlig Mand være ulydig mod min Gud, fordi Andre ønske det, eller fornægte mine Hustruer og Børn og træde under Fødder disse hellige Love, som Gud har befalet mig at adlyde, og som strække sig ind i Evigheden. Jeg vil aldrig gjøre det, Gud være min Hjælper. (Forsamlingen svarede med et højt „Amen!")

Grundloven siger tydelig, „at ingen Lov skal udstedes, som forhindrer Udførelsen af Kontrakters Forpligtelser". Vi have sluttet Pagter og Kontrakter i vore hellige Huse, og det tillige i mange Tilfælde, førend der var nogen Lov imod Samme, og det bliver nu forsøgt at give Edmundsloven en saadan Fortolkning, at den kan anvendes paa dem, som sluttede disse Pagter, førend Loven blev udstedt, og saaledes straffe os for Handlinger, som selv betragtet fra vore Fjenders Synspunkt ikke vare Forbrydelser, da de bleve udførte. Jeg ægtede mine Hustruer længe førend der var nogen Lov derimod, og mange af Eder gjorde det Samme, men nu, formedelst denne Fortolkning, søge de at straffe os som Forbrydere. Jeg har aldrig overtraadt nogen af de Forenede Staters Love, og jeg formoder, at nogle af Eder, som vore Fjender søge at anklage og bringe frem for Retten som Lovens Overtrædere, kunne sige det Samme. Under de nuværende Forhold i Territoriet er Skjørlevnet og Hor forsvaret, opholdt og uden Blusel beskyttet, medens hæderligt og dydigt Ægteskab er traadt under Fod og dømt og straffet. Hvad ville vi gjøre? Jeg vil adlyde enhver konstitutionel Lov, for saa vidt som Gud giver mig Evne dertil. Hvad mere ville vi gjøre. Jeg vil møde disse Mænd paa Halvvejen, for saa vidt som jeg kan gjøre det uden at krænke Principer. Da denne berygtede Edmundslov blev udstedt, saa jeg, at der var Dele deraf, der vare stridende imod Grundloven og imod Retfærdighedens og Frihedens Grundsætninger. Men jeg sagde til mig selv: „Jeg vil lade Loven uhindret gaa sin egen Gang, og jeg vil søge at stille mine Sager i Overensstemmelse dermed, saa vidt det er mig muligt," og jeg har gjort det. Jeg erindrer, at jeg talte med Hr. Pierrepont, som var Attorney-General (Justitsminister) under General Grants Administration. Han og hans Søn besøgte mig. De spiste til Middag hos mig, og maaske jeg kan forklare mine Anskuelser om dette Emne ved at gjengive vor Samtale. Jeg har en Søster til Husholderske paa Gardo-Huset. Da Hr. Pierrepont kom ind, sagde jeg:

„Hr. Pierrepont, tillad mig at gjøre Dem bekjendt med min Søster, som er min Husholderske. Det er os ikke tilladt mere at have Hustruer."

Da Edmundsloven blev udstedt, gjennemsaa jeg nøje dette Dokument, og jeg saa, at dersom jeg vedblev at leve i et Hus med mine Hustruer, vilde jeg komme under Loven. Endskjønt jeg betragtede den som en nedrig Lov, ønskede jeg ikke at opføre mig som en Fenier, Nihilist, Kommunist, Socialist, eller nogen af disse hemmelige Forbund, der ere oprettede for at omstyrte Samfundet og de Forhold, der burde eksistere mellem Mand og Kvinde og imellem Gud og Mennesker. Jeg ønskede at vise Lydighed til Loven, saa vidt det var mig muligt, og jeg tænkte, jeg vilde vente og se hvad Resultaterne vilde blive, og dersom Nationen kan taale disse Ting, kunne

vi ogsaa. Disse ere mine Følelser. Mænd og Nationer og Lovgivere ere ofte ufornuftige og udstede uvise Love; men det er ikke Ret, at fordømme en Nation, fordi nogle faa Mænd iblandt dem ere ufornuftige; derfor har jeg søgt at indrette mine Forhold efter Loven. Jeg sagde til mine Hustruer: Vi leve tilsammen i dette Hus. Vore Omstændigheder vare nogenlunde bekvemme, og vi kunde have vedblevet at leve saaledes, men jeg sagde til dem, at under disse Forhold vil det være bedst for mig eller Eder at forlade dette Hus, og jeg vil give Eder Valget. De havde deres Hjem, som vare meget hyggelige, der hvor de nu bo, saa jeg sagde til dem, I kunne gaa der, og jeg vil blive her, eller jeg vil gaa der eller et andet Sted, og I kunne blive her i Gardo-Huset; thi jeg ønsker at vise Lydighed mod denne Edmunds-lov, saa vidt det er mig muligt.

Jeg ønsker altid at se enhver Ting prøvet. Vi tale undertiden om Prøver paa Taalmodighed. Naar Love ere udstedte imod os, ønsker jeg, at de skulle have en Lejlighed til at prøves, at vi kunne se, hvad Resultaterne vilde blive. Disse vare mine Anskuelser den Gang, og de ere det samme endnu.

Jeg nægter ikke, at jeg tror, at vi have været meget uretfærdigt behandlet. Det har altid været Skik i alle civiliserede Lande, at den Anklagede bliver anerkjendt for uskyldig, indtil han er bevist skyldig; men vi have nu Prøveeder indførte, hvilket er nok et Brud paa Grundloven, da et Forsøg derved bliver gjort paa at holde Alle skyldige, indtil de selv bevise deres Uskyldighed. Ligeledes er det en Skik, som har eksisteret iblandt alle civiliserede Nationer, og i denne Nation ligeledes, „at en Mand skal forhøres af en Jury af hans Ligemænd, udvalgt fra den samme Egn i hvilken han har hjemme"; men Juryerne, valgte for vore Domstole, bestaa af vore værste Fjender og i mange Tilfælde af de laveste Uslinger, som kan opledes paa Gaderne. Vi have ligeledes en Slags Domstole oprettede for vor Skyld, som er kaldet „Kommissionærers Domstole", hvilke virke efter det i gamle Dage saa berygtede »Star Chamber« Mønster. Saadanne Indretninger opvække alle hæderlige Mænds Foragt, og dem, som indhaver disse Embeder, sætte sig selv i en Stilling, hvor de ville blive foragtede af alle deres Medmennesker.

Jeg kunde nævne mange lignende Uretfærdigheder, men Tiden tillader ikke ved denne Lejlighed. Ingen Mands Frihed er sikker under saadanne Forhold. Hvad vil Resultatet blive? Det vil blive, at de, som saa Vinden, vil høste Hvirvelvinden. Naar Mænd begynde at nedrive og undergrave vort Lands Institutioner og Frihedens Principer, da drive de et farligt Spil, og de sønderrive de Baand, som holde Samfundet tilsammen, og Begyndelsen paa dette er lig en Lavines første Bevægelse. Det næste, som fulgte efter Edmundsloven, var Indførelsen af en Prøveed. De Love, som allerede eksisterede, vare ikke tilstrækkelige til at tilfredsstille nogle af vore Embedsmænd, og derfor maatte der foretages nok et Brud paa Grundloven, for at denne Prøveed kunde blive indført. Jeg tror, dette blev gjort af vor Guvernør. Dernæst kommer en Klasse Mænd, kaldet Kommissionærer, en Slags ny Ide i amerikansk Regjeringsform. Men det var anset for nødvendigt, at ualmindelige Forholdsregler skulde anvendes imod „Mormonerne". Hvorfor? Fordi det er nødvendigt, at de skulle behandles forskjelligt fra andre Mennesker.

Jeg har set nogle af mine Brødre skudt til Døde i koldt Blod, medens de

vare under Staten Illinois Beskyttelse og Guvernørens Løfte til mig og Dr. John M. Bernhizel, som er død for en Tid siden. I Missouri blev meget af dette gjort, og lignende Gjerninger ere nylig blevne udførte i Georgia og Tennessee. Der er her en stor Forsamling til Stede, og mange Tusinder af Eder ere bekjendte med vor Historie. Jeg ønsker at vide, om nogen af Eder kjender et eneste Tilfælde, hvor en Person er nogensinde bleven straffet efter Loven for at have dræbt en „Mormon". Svar, dersom I kjende et eneste Tilfælde. Jeg selv kjender ingen. Broder Snow siger, at der ikke findes et saadant Tilfælde. Godt, jeg vil heller være paa „Mormonernes" Side under saadanne Omstændigheder, end paa deres Forfølgeres og Morderers Side; thi de have noget at udsone for, som vi ikke have. Vi ere færdige med vor Del deraf. Den anden Del er ikke færdig endnu. Der er evige Retfærdighedsprinciper eksisterende i Gud, og han vil i sin egen Tid styre disse Ting efter sin egen Villie, og det Maal, hvormed Mænd maale til Andre vil, saa sandt Gud lever, blive maalt til dem igjen, en knuget og skuddet og overflødig Maade.

Men hvad raader De os til at gjøre? Lide vi noget Ondt? Ja. Hvad skulle vi gjøre? Jeg vilde gjøre, som jeg sagde for nogen Tid siden. Naar I ere ude i en Storm, knap Frakken godt sammen om Eder og hold Kulden ude, indtil Uvejret er forbi. Dette Uvejr vil drage over, ligesom andre have gjort, og I ville se mange af de Uslinger, som nu ere saa ivrige imod os, og som snige sig omkring ved Eders Døre for at udspionere Eders Huse o. s. v. blive glade ved at krybe i Skjul om nogen Tid. Skulle vi blive vrede? Nej, aldeles ikke. Lader disse Mænd udføre deres Arbejde og gaa deres egen Vej; vi ville søge at beskytte os imod dem, saa godt vi kunne. Nogle af vore Folk i Syden tænkte alvorligen paa at søge et Tilflugtssted i et andet Land, borte fra fri Amerikas Forfølgelser, og jeg vidste ikke, om vi atter skulde have en Del „Pilgrimsfædre" her i dette Land — flyende, ikke fra England, ikke fra Frankrig, ikke fra nogen af disse Lande, hvor de forhen forfulgte Folk og berøvede dem deres Rettigheder, men fra Amerika, „De Fries Land og de Tappres Hjem og de Undertryktes Tilflugtssted" — flyende derfra formedelst deres religiøse Anskuelser. Hvilken Ide! Hvem vilde have tænkt saadant! Det siges, at Historien gjentager sig selv, og dette er Tilfældet i vor Tid. Hvad skulle vi gjøre? Adlyde Lovene saa vidt vi kunne. Udhold disse skamløse Handlinger saa godt I kunne. Men det vilde ikke være godt for disse Mænd at udføre saadanne Gjerninger noget andet Sted end iblandt de Hellige, thi de vilde være i Fare for at miste deres Liv. Intet andet Folk vilde udholde saadanne Ting, som de Sidste-Dages Hellige taale. Ville vi taale dem? Ja, en lille Tid endnu. Vent lidt længere; og efter at vi have udholdt meget, ville vi tilsidst komme sejrrige ud af Striden, og dyrk disse Principer, som Broder Snow har saa skjønt fremlagt for os, og søg at erindre Frelserens Ord: „Salige ere I, naar man bespotter Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saaledes have de forfulgt Profeterne, som vare før Eder."

Skulle vi hævne os paa disse Voldsgjerningers Udøvere og ihjelslaa dem og udgyde deres Blod? Nej. Undgaa dem

saa meget som det er Eder muligt, som I vilde undgaa Ulve, Hyæner, Krokodiller eller Slanger, og tag Eder iagt, at de ikke bide Eder. Hvad! vilde De ikke underkaste Dem Lovens Majestæt? Jo, jeg vilde gjerne, dersom Loven og dens Haandhævere blot besad en lille Smule Værdighed. Men naar vi se Lovens Majestæt nedværdiget og ethvert Retfærdighedsprincip hensynsløst overtraadt, da er der ingen anden Udvej for Mænd, end at tage Vare paa sig selv paa den bedste Maade de kunne. Dette er, hvad jeg har raadet Folket til at gjøre, medens jeg har været paa denne Tur — at søge at bevare deres Frihed, at stole paa den levende Gud, at adlyde enhver konstitutionel Lov og at holde fast ved alle sande Principer. Men naar Mænd søge at berøve os vore Rettigheder og Friheder, naar vore Byer ere fulde af Spioner, og de laveste og nedrigste Mennesker ere ansatte til at følge og bevogte ethvert af vore Skridt; naar smaa Børn ere fordrede til at vidne imod deres egne Fædre og Mødre, og Kvinder og Børn ere førte for Domstolene og nødte til at høre og svare paa Skjørlevneres og Horkarles uanstændige Spørgsmaal: naar Mænd og Hustruer ere forlangte til at vidne imod hverandre og truede med Fængsel og Bøder, dersom de ikke aabenbare det, som iblandt alle hæderlige Mennesker er anset som helligt, og som ingen dannet Mand, hvis moralske Følelser ikke ere blevne sløvede ved slet Selskab, vilde nogensinde spørge om; naar en saadan Tilstand eksisterer, er det ikke længere et Frihedsland, og det er tilvisse ikke længere et Land, hvor Alle besidde lige Rettigheder, og vi maa søge at tage vare paa os selv, det bedste vi kunne, og undgaa at blive fanget i nogen af deres Snarer.

Jeg kan ikke tro, at dette Korstog er rettet alene imod os; formedelst mange Omstændigheder, som er sket, er jeg tilbøjelig til at tro, at denne Fremgangsmaade er anvendt som en politisk Snare, i den Hensigt at sætte den indkommende Administration i Forlegenhed. Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi stride imod dem? Nej, jeg vil tage vare paa mig selv, saa godt jeg formaar, og jeg vil raade Eder til at gjøre det Samme. Vilde De modstaa Loven? Nej. Som jeg før sagde, vi kunne udholde det, dersom de kunne. Vi maa bestræbe os paa at gjøre hvad der er ret, frygte Gud og holde hans Befalinger, og han vil gjøre Resten. Men slaas ikke med Nogen. Udgyd ikke Blod eller gjengjæld Nogen Ondt for Ondt. Lader os dyrke Evangeliets Aand og holde fast ved Sandhedens Principer. Lader os ære vor Gud og være tro til de evige Principer, som Gud har givet os. Holder dem hellige og bevar dem som Eders Øjesten, og medens andre Mænd søge at træde Grundloven under Fødder, ville vi søge at opholde den. Vi have Profetier, der sige, at den Tid vilde komme, da denne Nation vilde gjøre det, som de nu gjøre, nemlig træde Landets Love og Indretninger under Fødder, og denne Kirkes Ældster ville samle sig om Flaget og opretholde de Principer, som vare indførte for Menneskets Frihed og Beskyttelse. Vi forvente at gjøre dette og at opretholde alle sande Principer. Jeg vil fortælle Eder, hvad I ville se om nogen Tid. I ville se Trængsel, Trængsel, Trængsel i disse Forenede Stater. Og som jeg har før sagt, siger jeg i Dag: Jeg siger Eder i Herrens Navn: Ve! til dem, som stride imod Zion; thi Herren vil stride imod dem. Men lad os stride for Menneskets Frihed og Ret og for alle sande og retfærdige Loves og Regjeringers Opret=

holdelse, og bevare ethvert Princip, der er retfærdigt, dydigt og hæderligt; og lad Verden have Resten, om de ønske den, vi ønske den ikke. Vi ville holde ved Sandheden, Gud være vor Hjælper, og søge at indføre Principer hvorved Herrens Villie vil blive udført paa Jorden, som den er i Himmelen, og vi ville adlyde enhver af Menneskets Love, for saa vidt som vor Samvittighed vil tillade det, og vi kunne gjøre det uden at gjøre Noget, som er ondt og syndigt.

Maa Herren velsigne Eder og lede Eder paa Livets Veje, jeg beder i Jesu Navn. Amen.

Præsident George Q. Cannons Arrest. Da Præsident Cannon den 13de i forrige Maaned var paa en Rejse til San Francisco, blev han arresteret ved Humboldt Station paa Central Pacifik Banen. Paa Tilbagerejsen skete den Ulykke, at da han stod paa Platformen til Vognen, gav Toget en stærk Slingren, hvorved han tabte Ligevægten og faldt hovedkulds ned paa Banen. Han blev kvæstet en Del, men dog ikke mere end at han var i Stand til at følge sagte efter Toget. Dette Ulykkestilfælde gav hans Fjender Anledning til at udsprede det Rygte, at han havde gjort Forsøg paa at undvige, men som Bevis paa at dette ikke var Tilfældet, kan anføres, at det skete ved højlys Dag, at han var barhovedet, thi han havde ladet sin Hat blive i Kupeen; Toget gik med saa stor Fart, at det vilde været et livsfarligt Foretagende, selv om det var blevet gjort efter fuldt Overlæg. Han blev strax savnet, Toget blev standset og en Mand sendt tilbage efter ham, som mødte Broder Cannon følgende efter Toget.

Broder Cannon blev arresteret, for, ligesom Abraham, Jakob og andre af de gamle Patriarker, at have ægtet mere end en Hustru og hæderligt forsørget dem og deres Børn. Havde han efter Verdens Skik blot ægtet en Hustru, men levet et usædeligt Samliv med andre Kvinder, da vilde han være bleven betragtet som en hæderlig Mand og ikke blevet forulæmpet paa mindste Maade.

Broder Cannons Arrest har foraarsaget stor Glæde i Fjendens Lejr, da de tro, at dersom de blot kunne fængsle og udrydde Kirkens Ledere, da skulle de snart faa Bugt med „Mormonismen". Men deres Beregninger ville ogsaa nu, som altid før, slaa fejl. Kristi Kirke er ikke bygget paa nogen særskilt Mand, den er grundfæstet paa Aabenbaringens Klippe, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den. Joseph Smiths og Brigham Youngs Død tilintetgjorde ikke Kirken, ejheller vil nogen anden Mands Fængsling eller Død gjøre det.

Emigrationen. Dette Aars første Emigrationsselskab vil afgaa fra Kjøbenhavn den 8de April. Priserne ere endnu ikke blevne fastsatte, men ville blive noget højere end de vare sidste Aar, paa Grund af at baade Dampskibs- og Jernbaneselskaberne have forhøjet Prisen paa Passagerer. Med Hensyn til Rejsegods henvise vi til Skandinaviens Stjerne af den første August sidste Aar. Alt Rejsegods maa være tydeligt mærket med Oliefarve. Emigranterne kunne henvende sig til Missionærerne for videre Oplysning angaaende Rejsen.

Konferencemøder agtes afholdt i de forskjellige Konferencer som følger:

Kjøbenhavn	den	10de	og	11te	April
Malmø	„	17	„	18	„
Aarhus	„	24	„	25	„
Aalborg	„	1	„	2	Maj
Norrköping	„	8	„	9	„
Stockholm	„	15	„	16	„
Kristiania	„	22	„	23	„

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Kaffens skadelige Virkning.

Nydelsen af Kaffe er for en stor Del Aarsagen til den almindelige Sygdom kaldet Halsbrynde, og til den, allerede i Barndommen saa vel som i den voksne Alder i baade det mandlige og kvindelige Kjøn opstaaende, Blodmangel, med alle dens forfærdelige Følger baade paa Legeme og Sjæl.

Derigjennem, at Kaffe i sine Bestanddele har et oplivende og pirreligt Stof, indeholder i sig selv et Bevis paa, at den kan blive misbrugt. Afholdenhed bringer ofte et Savn til den, der er bleven vant dertil, som man ønsker at tilfredsstille, og man synker dybere og dybere ned i Nydelsen, saa at førend man bliver det var, er man bleven en Slave til en skadelig og fordærvelig Nydelse.

I mangt et Hjem staar Kaffekjedlen paa Ilden hele Dagen, og dens Indhold drikkes fra den tidlige Morgen til den sildige Aften. Man hører ofte Kvinderne beklage sig over daarlig Appetit og Fordøjelse, Uro, Nervøsitet og Ængstelser af alle Slags, og de have et daarligt og usundt Udseende. Det er blevet sagt af dygtige Læger, at alle de ovennævnte Symptomer stamme fra en umaadelig Nydelse af Kaffe. Naar Lidelserne blive for store, staa Mange op midt om Natten og drikke sin Kaffe og Følgerne blive, at det friske livlige Udseende forsvinder, og de blive nogle nervesvage, magre Væsener, til hvem selve Livet er en Byrde. Hvorledes Efterslægten vil blive efter saadanne Mødre er ikke haardt at forudsige.

Hvorledes gaar det med Børnene under en saadan overhaandtagende Nydelse af Kaffe i Familien? I mange Hjem bruges Kaffe til hvert Maaltid af baade Store og Smaa, og det er for det meste stærk, sukkerblandet sort Kaffe. Førend Barnet kan gaa ene, faar det Kaffe paa Moderens Arme; hun kan ikke nægte det en Drik, som det holder saa meget af. Man ser tidligt Spor af denne Daarskab i Barnets Udseende og langsomme Udvikling. Tænderne begynde tidligt at raadne og fortæres, og der findes Intet, som er mere skadeligt for Tænderne end denne varme, sukkerblandede Kaffe, som nydes i Barndommen; det foraarsager en svag Tandsubstants og en hurtig Fortæring af de allerede fremkomne Tænder. Man behøver ikke at være en stor Fysiolog for at lære at kjende, hvad Virkning disse daarlige Tænder have paa Næringen; thi saa vel den Føde, som nydes, som den Luft, der indaandes, maa først passere en af forraadnede Tænder fordærvet Luft. Saa meget er vist, at gode og fornuftige Sundhedsregler ville ikke komme dem tilgode, som ere umaadelige Kaffedrikkere.

Spørgsmaalet er nu, hvad skulle vi bruge i Stedet for Kaffe? Til hvilket vi svare, Mælk. Skulde det lykkes at faa Kaffen overvunden af Mælken, da skulle vi nære den Forhaabning, at et sundere og billigere Fødemiddel var blevet indført, baade for Store og Smaa. Folket paa Landet kunne med Mælken som Grundlag ordne sine Husholdninger med Jordbrugets egne Frembringelser og derved undgaa de mange kostbare Indkjøb, som nu maa gjøres.

Korrespondance.

Konstantinopel d. 3die Februar 1886.
Præsident D. H. Wells.
Kjære Broder.

Som De vil se af indlagte Aviser, havde vi en god Lejlighed til at tale til en stor og intelligent Forsamling om vor Stilling som et Folk og vor Tro og Lære. Langsomt men sikkert vinde vi oprigtige Menneskers Venskab her. Aviserne have beløjet vore Folk mere end almindeligt i den sidste Tid, og vi besluttede os derfor til at anmode en Del Tyskere, som ere bosiddende her, om at overlade os deres store Forsamlingshalle til at holde et Foredrag i, om den sande Stilling i Utah. Hr. Malik, Præsident for den tyske Arbejderforening, sagde: „Det er ret, at I opstaa og forsvare Eder imod disse Beskyldninger, og I kunne have vort Lokale uden anden Betaling, end hvad der er nødvendig for Belysning o. s. v., hvilket ikke vil overstige 18 Kr." „Saa vi lode 200 Indbydelseskort trykke paa Tysk, averterede to Gange i to franske Blade, betalte forud for Lokalet og uddelte Indbydelseskortene ved nogle Tyskeres Hjælp. Da Tiden for Forsamlingen kom, gik vi og bøjede os i Enrum for Herren og bad i Ydmyghed om hans Bistand. En Herre spurgte Dagen før Forsamlingen, om Damer vilde blive tilladt Adgang, hvortil vi svarede ja, og Resultatet var, at flere Damer overværede Mødet i Selskab med deres Ægtefæller. Salen var smukt dekoreret og fyldt med opmærksomme, intelligente og dannede Tilhørere, som lyttede, nogle af dem staaende op for halvanden Time, med spændt Opmærksomhed til vore Taler. Der var til Stede, graahaarede, middelaldrende og unge Mænd, flere Avisreferenter, og tillige nogle Methodister; Hensigten med deres Nærværelse vare de formodentlig selv bedst bekjendt med; de have med Ondskab og Haan stridt imod vore Lærdomme, næsten lige siden de først hørte dem for et Aar siden. Der var til Stede, Tyskere, Franskmænd og nogle Jøder. Mange kom og hilste paa os førend Forsamlingen begyndte, og vor Modtagelse var ikke lidt forskjellig fra den jeg modtog for et Aar siden, da jeg blot blev tilladt at tale et Kvarter, og siden i April, efter det tredie Forsøg paa at holde Forsamling, blev betydet, at vore Lærdomme ikke længere ønskedes. I Foraaret havde Berliner Tageblatt en lang Artikel om, eller rettere sagt imod, „Mormonerne," og disse onde og fjendske Beskyldninger bare deres Frugter for en Tid. Men nu har Herren forandret Stillingen, og hurtigere end vi ventede, stode vi foran en saa respektabel Forsamling, og der blev sagt til os: „Brug al den Tid I ønske."

Efter at have forud noteret de mest løgnagtige og falske Beskyldninger publiserede af Berliner Tageblatt, modbeviste jeg dem ved Uddrag fra Hr. James W. Barclay's, Goodrich's og Andres Skrifter. Da jeg følte, at jeg havde de Tilstedeværendes Opmærksomhed, vedblev jeg, og fremsatte Beviser for Nødvendigheden og Muligheden for ny Aabenbaring, og bar mit Vidnesbyrd, hvorpaa jeg overlod Resten af Tiden til Broder J. M. Tanner. Han talte for en halv Time og forbausede sine Tilhørere med sin uventede Kyndighed i det tyske Sprog; han beskrev de Forfølgelser, som vore Folk have gjennemgaaet, og deres Arbejde og Hensigter; han viste paa en tydelig Maade Forskjellen imellem Babylon og Zion; og da han sluttede med et kraftigt Vidnes-

byrd, gav Forsamlingen deres Anskuelser tilkjende ved Bifaldsraab. Dette foraarsagede, at en af vore Methodistvenner forlod Salen. Jeg mødte ham næste Morgen, og han begyndte straks at spotte og tale Ondt om Evangeliet, og i vor Samtale sagde han Ting om Abraham og Moses, som han en Gang vil fortryde. Jeg var i for godt Humør til at skjændes med ham. Jeg og Broder Tanner tilbød at ville annamme enhver Sandhed, han kunde vise os, og han er villig til at modtage vore Besøg.

Efter Slutningen af Mødet præsenterede jeg Broder Tanner til nogle Venner. To Grupper bleve dannede, og nogle intelligente unge Mænd talte med ham, iblandt dem var en ung Referent for et populært Blad. De Ældre holdt sig til mig og gjorde mig en Mængde Spørgsmaal, hvilke jeg med Fornøjelse besvarede. Nogle af Redaktørerne læse Deseret News, hvilket Broder Tanner strev til nogle af sine Venner efter. En af Referenterne sagde: „Vi saa aldrig Beskyldningerne imod Mormonerne modsagte, saa vi antog dem for at være sande, men det glæder os at høre den anden Side ogsaa.“ En anden Redaktør ønskede en Rapport over Mødet og Talerne for et fransk Blad; han trykte det to Dage derefter, og gjorde følgende Indledning: „Eftersom vi have publiseret flere Rygter og Beskyldninger imod Mormonfolket, anse vi det for Ret at publisere Følgende ogsaa.“ Flere af vore Tilhørere kjøbte Skrifter; og vi forlode hverandre som de bedste Venner, hvorpaa vi gik til vort stille Kammer og takkede vor himmelske Fader for hans Godhed og Velsignelser til os.

Den næste Dag talte vi med en Armenier af høj Rang, som ønskede Oplysning om vore Lærdomme. Saaledes gaar det fremad, og om Tiden endnu ikke er kommen til at organisere en Gren, have vi dog haft Held i at fremlægge vor Lære for mange af det store Publikum. To vidtcirkulerende Dagsaviser bragte Beretning om vor Forsamling omkring i disse østlige Lande, og maa Herren velsigne Sæden, som vi havde det Privilegium og Ære at udsaa.

Med Tak til Dem og Alle, som opholde os i vort Arbejde og Stræben med deres Tro og Bønner, forbliver jeg,
Deres Broder i Pagten

J. Spori.

Det døde Hav.

(Sluttet fra Side 176.)

Et saadant underjordisk Afløb eksisterer imidlertid ikke, og den umaadelige tilstrømmende Vandmasse maa derfor fordampe. Den ganske vist langt større Tschaad-Sø i Afrika har stærkt Tilløb fra flere Floder, men intet Afløb, og dens Vandmængde bliver stadig ens. Fordampningen holder altsaa Ligevægt med Tilstrømningen, og det samme finder ogsaa Sted i det døde Hav. Indsnævret i denne vældige Klippekløft, der ophedes af Solen, hvis Straaler kastes tilbage fra Klippevæggene, i ni Maaneder af Aaret udsat for en skyfri Himmel, for de udtørrende sydlige Vinde og et Hav af Lys — i Begyndelsen af Maj hersker der allerede en Varme af 32 Gr. R. i Skyggen — naar Fordampningen en

saadan Grad, som man ellers ikke kjender. Da imidlertid kun det ferske Vaad fordamper og kun en ringe Mængde af Salt føres bort ved Fordampningen, bliver Søens Saltlage stadig mere og mere mættet.

Lad os til Slutning betragte de ved Søen liggende Byers Historie. Paa den nordvestlige Side af det døde Hav hævede sig allerede paa Josva' Tider, i Nærheden af den nuværende elendige Landsby Riha, Fæstningen Jericho, hvis Mure sank sammen under Trompeternes Skingren, og paa Jesu Tid stod her Præste- og Palmestaden, som Herodes den 1. havde forsynet med en romersk Akvadukt og Sykomon Alleer, i hvis Nærhed han plantede de berømte Balsamhaver, og hvor han havde ladet opføre sit med vandrige Parkanlæg omgivne Vinterslot, som han til Ære for sin Moder havde kaldt Kypros.

Engedi nævnes i Davids Historie, og paa Jesu Tider boede Essæerne her, denne jødiske Munkeorden, der levede ugift og kun nærede sig af Planteføde, hvis Medlemmer hos Folket stod i Ry som Sandsigere, Læger og Hellige, der hver Morgen badede sig, hilste den opgaaende Sol med en Hymne, omgikkes med Engle, som ved Omstilling af de enkelte Bogstaver i Gudsnavnet paa kabbalistisk Maade gav sig ud for at kunne forudsige alle Slags forunderlige Ting, og hvis hele Væsen for Uindviede var hyllet i et mystisk Mørke. Den ældre Plinius siger om dem: „Paa den vestlige Side af det døde Hav, saa nær som de usunde Søbredder tillade det, bo Essæerne, et ensomt og forunderligt Folk, som, idet det giver Afkald paa Ægteskab, lever uden Hustruer, uden Penge og kun i Selskab med sine Palmer. Da der daglig komme nye til, kan dette Selskab vedblive at holde sig omtrent i samme Antal, thi Tallet af de Livstrætte, som ved Skjæbnens Storme føle sig bevægede til at antage dets Skikke, er betydeligt. Paa saadan Maade vedbliver, hvad sikkert maa siges utroligt, et Folk, hos hvilket ingen fødes, at eksistere gjennem Aarhundreder. Saa frugtbargjørende er for det Andres Livslede."

Paa Klippen Sebbeh stod en Gang den jødiske Borg Masada, som Herodes den 1. havde ladet bygge som fast Plads mod Araberne og som et Tilflugtssted i Faren, hvorfor han ogsaa her havde opsamlet et uhyre Vaabenforraad. Efter at Jøderne i Aaret 66 efter Kristus havde bemægtiget sig Fæstningen, var det først blevet dem muligt at begynde Krigen mod Romerne, og her endte Krigen ogsaa med et forfærdeligt Dødsoffer. Til Masata, som Digtere have besunget, havde efter Jerusalems Fald en Skare Zeloter trukket sig tilbage under Eleaser. Romerne belejrede længe forgjæves Klippereden. Endelig skød deres Katapulter og Ballister en Breche i Muren, og gjennem denne trængte de ind i Fæstningen. Men hvilket Syn mødte dem der! Uhyggelig Stilhed modtog dem, thi Jøderne havde foretrukket at falde for deres egne Sværd hellere end at overgive sig til Fjenden. Kun en gammel Kone og fem Drenge bleve endnu levende trukne frem af Ligdyngerne.

Foran Saltbjærget Usdum breder det døde Havs Syd-Bugt sig, hvor en Gang Sodoma og Gomorra laa i Siddims skjønne Dal, som Lot havde udset sig til Græsgange for sine Hjordrr, fordi den var frugtbar som Ægyptens Land og yndig at se til som en Herrens Have.

Paa Søens sydlige Kant strækker Saltdalen sig, hvor David en Gang slog Edomiterne, og som fører til den forunderlige Klippeby Petra. Den delvis

i Ruiner liggende Korsfarerborg Kerak paa de østlige Bjærge behersker nu Byen, som paa de jødiske Kongers Tid hed Kir Moab. Som Forbindelsesled mellem Syrien, Arabien og Ægypten har denne Fæstning stor Betydning. Efter Jerusalems Fald ved Nedbukadnezar kom Kir Moab under Babylonernes Herredømme, dernæst under Persernes, Seleucidernes og Lagidernes. Under Korstogene forsvarede Reinald fra Chatillon Byen i fem Aar mod Saladin, til den endelig udhungret faldt i dennes Magt. Her i Moab opdagede Missionæren Klein i 1868, ved Ruinerne af Dibon, Kong Mesas Sejrssøjle; det var Kong Mesa, som i Kir Moab, efter at han paa Byens Mur havde ofret sin Søn til Guden Chamos, omkring Aaret 900 før Kristus trodsede den forenede Belejring af Juda Konge Josaphat, af Israels Konge Joram og af Edoms Konge. Det er den saakaldte Mesa-Sten, en sort Basalt, et af de vigtigste Mindesmærker om semitisk Epigrafik med det os bevarede ældste semitiske Alfabet. Den fortæller i bibelsk Stil med den hebraiske lignende Kvadratskrift denne moabitiske Konges Heltegjerninger. Det tyske Konsulats Bestræbelser for at komme i Besiddelse af Stenen vakte Arabernes Mistanke, og i den Tro, at den indeholdt en Skat, sønderslog de den. De Lærde have imidlertid, saa vidt det var muligt, tydet Indskriften og offentliggjort flere Afhandlinger om den. Mindesmærket er ogsaa et værdifuldt Vidnesbyrd om Skriftens Udviklingshistorie, samt om, at Moabiterne vare et med Israeliterne nær beslægtet Folk.

Ved Kalirrhoes varme Kilder i den øvre Wadi Zerka Maïn har Herodes den 1., næsten syvtiaarig, søgt, men ikke fundet Lægedom for sit syge Legeme. Dødssyg førtes han herfra til Jericho, hvor den Døende lod sin Søn Antipater, som tidligere havde stræbt ham efter Livet, kvæle i Fængslet, og hvor han gav Befaling til at myrde de halvfjerds Ældste i Jerusalem, for at der ved hans Død ikke skulde være Glæde men Grund til Sorg i Israel. Heldigvis døde han umiddelbart efter, og hans grusomme Befaling kom ikke til Udførelse. Liget blev lagt i en rigt forgyldt Kiste og af den kongelige Livgarde, hvortil ogsaa Germanere og Gallere hørte, ført til Marmorslottet Herodium ved Bethlehem, hvor det blev bisat.

Ovenfor Kalirrhoës varme Kilder hæve sig de bratte Klippevægge, paa hvis Top de ubetydelige Ruiner af Fæstningen Machærus, nu kaldet Makaur, ligge, hvor Herodes Antipater, Herodes I.s Søn, lod Døberen Johannes halshugge; ligesom Masada faldt denne Fæstning først i Romernes Hænder efter Jerusalems Ødelæggelse. Machærus' Klippebjærg hører til den ovenfor Jericho liggende Kjæde Abarim med Gruppen Pisga, hvis højeste Top Bibelen betegner Nebo. Fra Nebo saa Moses, sit Folks Befrier fra Ægyptens Trældom, dets Lovgiver og religiøse Reformator, ved hvem Hebræernes Hyrdestammer først blev Jødernes Folk, ned i det forjættede Land, hvor Mælk og Honning flød, hen paa dets Bjærges mægtige Vold, ned over Jerichos frugtbare Slette og Salthavet ved sine Fødder, i hvilket Jordan skummende udgød sig. Her døde han, da det ikke skulde være ham forundt at betræde Kanaans Land, i ophøjet Bjærgensomhed, som Rabbinerne sige, med „Jehovas Kys", og „Ingen", siger Bibelen, „haver vidst hans Grav indtil denne Dag," for at Efterverdenen ikke skulde skjænke hans Ben guddommelig Ære.

Fra Nebos Højder kaste vi endnu et sidste Blik over den mærkværdige Sø

og dens Bjærge, den dybeste Indsænkning i vor Klodes Jordskorpe, om hvilken Aarhundreder gjennem Jøder, Grækere Romere og Vesterlandenes Folkeslag have berettet de vidunderligste Sagn, og hvis sande Beskaffenhed først er bleven os bekjendt ved den tyske Rejsende Seetzen og ved de af England, Amerika og Frankrig udsendte nautiske Expeditioner.

Nyheder.

Orkaner i de Forenede Stater. I Bladet «Popular Science News» gives en Beretning om hvad Skade Storme og Cykloner have gjort i de Forenede Stater i Aaret 1884.

Stormene d. 19. Febr. og 11. Marts strakte sig over de fleste af Sydstaterne og langs Atlanterhavets Kyst, og vare de mest ødelæggende i hele Aaret. Stormen den 19. Febr. dræbte 800 Personer, saarede 2,500, gjorde 10 til 15,000 Mennesker husvilde og ødelagde Ejendom til en Værdi af imellem 3 og 4 Millioner Dollars. Folk bleve advarede om Stormen den 11. Marts og fik Tid til at skjule sig i sine Kjældere, saa der gik ikke saa mange Menneskeliv tabt, blot fem, og de Saaredes Antal var 50. Skaden paa Ejendom ansloges til 350,000 Dollars. Den 25. Marts dræbtes 87, 208 saaredes og Ejendom ødelagtes til en Værdi af 950,000 Dollars. Den 1. April; 52 dræbtes, 277 saaredes, Tab paa Ejendom 780,000 Dollars. Den 14. April; 47 drabtes, 336 saaredes, Skade paa Ejendom 850,000 Dollars. Den 27. April; 18 dræbtes, 115 saaredes, Værdi af Ejendom ødelagt 575,000 Dollars. Den 28. April; 4 dræbtes, 30 saaredes og Skade paa Ejendom beløb sig til 250,000 Dollars. Man har blot erholdt Rapport om tre Storme i Maj og to for hver af Maanederne Juli, August og September. Ingen Rapport for Juni. Og dog give disse ufuldstændige Rapporter for de fire nævnte Maaneder 51 Døde, 252 Saarede og Tab paa Ejendom 2,885,000 Dollars. Total Forlis ved 14 af Aarets 58 Orkaner bliver saaledes: 1,054 Døde, 3,861 Saarede og Skade paa Ejendom 10,140,000 Dollars. Disse Storme vare delte saaledes: Georgia 38, Syd Carolina 22, Alabama 18, Nord Carolina 12, Kansas 12, Iowa 10, Wisconsin 10, Dakota 8, Kentucky 7, Texas 7, New York 5, Indiana 4 og Ohio Missouri og Minnesota 3 hver. Strækningen vest for Klippebjærgene samt Ny Englands Stater havde ingen Cykloner.

— „Zions Folk" er Navnet paa en ny Sekt blandt Negrene i Virginia. Den tæller omkring 40,000 Medlemmer.

„Den svenske evangeliske lutherske Zionsforsamling" er Navnet, som den lutherske Menighed i Salt Lake City har paataget sig.

— I Palæstina er der i Nærheden af Cæsarea i 1884 bleven anlagt en jødisk Koloni, der hovedsagelig underholdes af Baron Rothschild i Paris, som allerede har anvendt over 2 Mill. Fr. i dette Øjemed. Da Kolonien imidlertid bliver meget slet ledet og bestyret, har Rothschild nu sendt en Agent derover, der skal søge at indføre en bedre Administration.

De jødiske Kongers Grav i Jerusalem er nylig bleven skænket til den franske Regjering af den parisiske Bankier Isak Pereires Sønner, der havde kjøbt den i Aaret 1864. David, Salomon og endnu fjorten andre jødiske Konger slumre nu under Trikolorens Skygge. Graven blev ifølge Traditionen oprindelig anlagt af Kong David, og hver af hans Efterfølgere har tilføjet et nyt Gemak til sin Sarkofag. I dette Gemak ere ogsaa mange Kostbarheder, tilhørende den Afdøde, ofte endog hans Krone og Scepter bleven nedlagte. Under Jerusalems første Ødelæggelse af Nebukadnezar blev denne Grav urørt. Derimod lod senere Kong Hyrkan, da han en Gang befandt sig i Pengeforlegenheder, Graven aabne og flere af Kostbarhederne tage ud. Under Jerusalems anden Ødelæggelse af Romerne blev Graven sandsynligvis atter aabnet og plyndret. Kejser Titus lod den Gang en stor Del jødiske Klenodier, deriblandt den svære Guldskaal, der havde tilhørt Kong Salomon, og vejede fem Centner, føre til Rom. Da Vandalerkongen Giserik senere plyndrede Rom, sendte han et helt Skib ladet med jødiske Klenodier, deriblandt ogsaa den nævnte Skaal, til Karthago. Undervejs strandede Skibet og forliste og disse Skatte ligge endnu paa Havets Bund. Efter Jerusalems Erobring af Korsfarerne, bragte de et Trækors paa denne Grav, som Sultan Saladin efter at have tilbageerobret Byen atter lod borttage. Af Graven er nu kun Kong Davids Gravkammer tilbage. Dette Gemak oplyses af Olielamper, og paa Sarkofagen ligger der et grønt Silketæppe, en Gave fra Sultanen.

Meteorstensfald i Amerika. I Omegnen af Byen Jefferson i Staten Washington har der d. 3die Dec. f. A. fundet et Meteorstensfald Sted. Det ved dette fremkaldte høje Knald er ikke blot bleven hørt i Staten Washingtons yderste Del, men ogsaa i Alleghany, det vil sige i en Omkreds af 30 geografiske Mil. Kusken paa en Postvogn berettede, at han, da han saa i Vejret, blev en stor Ildkugle var, som fløj afsted og var større en nogen Fugl, han hidtil havde set, med en mørkerød jævnt aftagende Hale efter sig, men alt som Kuglen fjærnede sig fra ham, blev dens Farve hvidere. Da Stenen faldt ned, gik den i tre Stykker, som kun trængte lidt ned i Jorden; den over Jorden værende Sten er graa med en rød Stribe tværs igjennem. Stenen synes at have været af uregelmæssig Form og mindst 15 Meter i Gjennemsnit.

— I Moskov drives der for Tiden en Slags Afladshandel af græske Munke, der sælge et Dokument, som er udstedt af Patriarken i Jerusalem og forsynet med hans Underskrift og Segl. Det koster 300 Rubler og giver Kjøberen Aflad for hans Synder.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.